

בעוף יד ט כשיאור ייטם כו' דיל' דROAD רעה שורה
עד א/or ייטם כתוב של"ה דף ס"ז צידין להחיה
בזה המון עם משעומדרן לשליח קודם ר'ה ואחר ר'ה שיטלו
ידייהם כשיאור ויטם: **תhab הלובש עז'א'** חור והשכיב עצמו
קדום הום ויטם עז'א' עז'א' לברך בשיעומדרן ייטול
אם לא עראה צרכיו ר'ה ע"כ, ושמעתם אדם שיין שנית קב'ע או שושן
צרכיו יברך אז מסתמא ר'יהם בטוננות וביה ניהא לי מה
שהקשחה מ"ס דה"ל לללבוש למירר גמי הטעם בוה משומות
שאן מרביבן על הפקם ווא' מסעם שאין עקר הרכבה וכו'
ע"כ דלמ"ש וחוא דקמ"ל דעניך הרכבה ממש ידים המטוננות
ויל' א/or שאין ייטין טעמים ר'יהם מכמ' הא' שכבר נטל.
מן כהארה ויטין שנית קב'ע או עראה צרכיו חור- מבירך
מ"מ לדינא יש להסתפק דכין שכבר נטל ובירך היה כמ'ו
עשה כן בום וכן משמע קצת בגין' ז' ומ' א/or והלבוש נראת
שיצא לו מ"ש ב' שבם הרוא' משמעו הוי אבל ולעל"ד
דרארה ש' לטפילה דאך לננט' לתפילה נתנה או לריבית
مبرך ענט' ישידין מטוננות. אבל לדינן דלא קיל' הפני
בשאר פטולין. ה'ה' בשרותם נו' שכבר ברך :

טעיף מז' יישן ביום דוקא שיתמן גשימת אבל פחות מזה
א"צ ליטול:

טעף פון יאל שיטין נומני וכוי כתבת ל"ח ו"ל הש"ע
 ונשך צהיר ההורו"ר ויגש שהבאי בבר"ד דישון
 נשמי אסור ורואה דשיטין דרבו זוהר ואילו רבור ש"ס
 דיזן היישן דזוקין יוחר מיטין נשמי אסור ע"כ ולעפ"י
 קשה בה טוואז זהה לדלקמן ר"ס ר' ליא"ס הסל הש"ע וגופי
 לדברי הש"ט. ועוד מיכה דבץ"ה כתבת בשם חסיד לאברהם
 דאם יישן שיטין נשמי או פחה מהה איינו טעם טעם מיתה
 עד שישן יוחר מטה. ויטים עכ"ז מבאר מזור ר"ס יוזב ע"כ
 הא פאק בדורות להיליך כמוה השheid"ל "ה ובאמת דמותה שהבאי
 ב"ז נואה כבורה עזצמי. שפתה דוד ר' הא היינס אלא שיתין
 נשמי דמשמע דשיטין גוף מורה. ואח"כ כתבת דוד שיתין
 נשמי חסר דוד אהו כי וכו' בזין דשיטין נשמי חסר דוד
 אהו רוא דחמים לדעליא עד ס' נשמי וכוי הרוי דשיטין
 אסורי. ואולי דעתך הש"ע ולכוש דגס חד נשם וזה בככל דחי
 אין להרחקה חשות להא שלא להשין יוחר מיטין. ובע"מ

כבש מושב מפיה, ובבבון שמשם עלה צביה הש"ט י"ש
בבש רבי דאראור לישן ביטום וכו' ומ"ש משלע דבליכא אל
מזהות חסידות, ע"כ והנך רוחת ואדיישתים ליה דבורי הש"ג ע"ב
בבש ר' לא"ז שפק לדבורי הש"ס ע"ש. ואל' דבורי הש"ג גופי'
אהדרי דיל' דיתור משיתין אסור אבל הכא שע' שניין אמר,
ולפי ה' לא פליגי הש"ג זונהה, ודלא כבורי ל'ו.
והוכית דמסקנת הש"ג לדיכא אל' מושט סידירות מדאמר
אבי' עליה שמיינ'ו' דמר דברוב וכוי' גם מאבאי' הי' ומי'
בדמעיל פומפומבדיתא בבי' כובי'. ופרשי' שיטתא פרטס ממשמע
הכוי. ורב יוסוף דקרי' עלי' עד' מתי עצל' תשבכ' הינו' מפנוי'
שאל' נוגה בחסידות. עוד' נול' ומולשון אedor אין' ראי' דוא'
עליל בס' כי' אם ה' נושא' אedor פ' ב' ב' מלהות סידירות
הוא. וכן כתובותם בס' ר' ר' מג' בגוי' אedor לשמש
בשוני רבנן ע'ב. וועוד' יוש' לפושט דעת הש"ג והכא מייר'
בישן בלילה ומטעטנע טעם מיתה. אבל הש"ס ולקמן
ס' ר' לא' מיריו' ביום דאסור מטעם אחר מושט ביטול תורה
כמ'ש להלוש שם. ואף דרבנן' משמע שבין' דטוטם ייט'
כמו בליליה. מ'ב' מש' בע'ב' ס' של' ב'מ'ש. אי' נמי מספיקא אкамר
დיפטש בע' בעסיע' קודם זה. וכן בונזהה שם מצאצ'ע טעם
זה. על' הילבוש של ייטמא בוה' דילגא תחב' העטש טעם
טעם מיתה וסותר עצמן. והנה מדוכתב אגדה טעם דיביטול
תורה. גראה דס' לד' ביטום אינו שורה רוח' רעה': והשתא ניחא
ש' ר' מא' א' לע' הש"ג בע'ב' ס' ה'הש' משען דזוקם ייט'
ה' גונדר ע'ב. וגמישן אהורי' להלוש וטפס ליתור דזוקם ביטום
ולא בלילה לרעיג' ייל' דלא פליג' הש' הש' אודור ה'ה. והא'
דיקא/or אedor לייש' ביטום רוחת אקמר דרכ' ביטום לדיליכא רוח
רעעה אedor אי' נמי ביטום איסדור איכא ובלילה איננה אלא מדת
חסידות דעריך זמן תורה ביטום. כדלקמן ס' ר' ר'ח' וב'ייד'
ס' פ' וועוד' יש' לפרש ולחשש ביטום אל' דרכ' לזרק ביט'
הזה. וזה ששהקחה בע'ב' על ר' ר'ב' אל' גאנזא בעש' דזוד' ח'ו'
גונדר ביטום. אל' על האמוראים לק' פ' מה' הדא קאמר שמיינ'ו' דרב
וכו' כדודו' וועוד' ייט' קידפיש' כבד'ש' מה' שחשקה תא
לב' ע' אedor ביטום כבר הבאתי דלאו כע' הוא: ע' בא' מה

סעיף יח יב בימים וכו' זוקן מים ולא נקיין בעלמא
וכותב ב'ה' א' עליות ג'ס ק' במקצת מטה
וכתב ברומ' דציריך לדקדק ללחמה בבל הומרוי' הנוגהין
לנטשי לאנגליה כל גוך דברי' ולא אללו שונפלין עט
מעט מיטר בודרעד לא מעכבר. ע'כ כל ב'ס' מקורי חיים בבב
הויצא מבית הכסא אף שרוט רעה שורה עליין. מ' אינה
בת מלך ואינה רצחה כל'. וכן החלך בין המיטרים ציריך ע'כ.
בבל לא כל', וכן המשמש מטהון. אבל עזיזא מארחים
גפנמי און זיניך הדרוז' ג'ס ובו' מ' א' ס' ז' נוטה דם
בכתי הכסא לא עבדין ג'ס ומטע' ב'ס' ק' חרב בס'ה'
זריך ליטול דילוי כל האשדר להקדים להסידר מעלי'יה כה אותה
טומאה ולחותמק ממנה. ועיין לקמן סי' ר'ם מדינ'י' אלו:
יג והוחלץ מעללו וורי פ' בדורי אלל עת לבב ויל'
שמטה אפי' לא יען גוש ובוניה סגי' בקזינו בעלמא. ע'כ.
וקשה ממ' הוא גוף' ב'ס' ק' ז' ס' ובמניגים שאין בהם
��ישור ווועצין אחר ניטלה לאשא פס' ק' דאי' לייע
ביהם. וכ' ב'██' שט' ואולי דתחים מרדין מקום טיניג'ו'

בשופטוק יא לא יטול ממי שלא נטל וכור דכתיב והוה הפהור
נאשר יציר. אבל ברכת מינך כי א"צ לבך:
את' :

על הטמא וא"ת איך הימין מקבל מן המשאל
התרי היה טמא ויל' דתכלח חוץ לשביר הטומאה ממנה
אל אפשר בלאי". בבל אדם שלא גוטר עידין והו' הו'
חוץ בטומאהו אין כח בידו להעביר טומאהacha חררת עד
שיהיר כ"כ כי. עוד כתוב בchap' ויל' אין פקדא בהו כי אל דוקוד
שחרית שחום רוח הטומאה. אבל בשאר הימים
גנטילת אחירות אין להקפיד וכל המקפיד אינו אלא מן
מזהםויות. עכ"ל ומכ"ש שליח דת' קצ"ב וכו' וכן המכני
לענין הטעון שכבת שול' נז' ובונטילה לאיכלה דעתיך
בדולות תמי' וכן אבדרותה'ם ושבץ סי' ס"א סי' ב'. ועיין באגדה טופ'
בכן נראה לך סימן קני' סי' ס"א סי' ב'. ועיין באגדה טופ'
מסכת דרכ' ארץ:

הכם מיהו המוביל ידיו יג' במת מכונסם לאחנגי גם להעברי הורוד ולא שייך לימייר בעיון שיטמאן מחמת הידים מיהו אס אין בהס שיטור מהקה לש להחטף. ובשבוע הדחק שאנו מוס מוכן לפניו יתחוב ידו בשגד המונח על האחרי בשלשה מקומות מוחלפים. כ"כ ית. ומדורבי בי' משמע שמוספק בדברי הזהר אי בעינן ווקא עירוי מכלי א"כ אין חיתר בכל זה וכ"מ ברם"א "שכין לו"ח ד"ע שוב נדפס ס' מא" בותוב ול' פושט לא בעי' מ' סאה דלא ערב מגזר ס' רב"ד לא בעי' ע"כ. ואינו נבען דזרועו מונגי לנוין נקוטה אבל ע"ה אמר בעניין של לא יתלאו המכמת הזרום :

יעשוף יג ח בלא ברכה והב"ח מסיק דיבר וain

ריאויתו מוכרתת ע"ש וכן מ"ז ו"א ממש מעפסקו כ"ש ע"ן מזאתי בס' ב"א דף קפ"ב ומשען דאם פנוי שיתן ערא' כתוב בג"ז דומודים דיבר' ומשוען דישין פנוי קידודו ביד רשותה והיריה לא. ובאמת שכך ב"ה כל לעונד"ל דהכלי לא חותם והוא אל לרש"ב אס"ל טעם

ברוכת נתן מושום דראפקייד וכ'ו, אבל להרא"ש אין מברך שום שאין מпонפת רוחה. וול' לב"י דרבנן הרואה עקר לא דראפקייד הוא אכן הרוח רעה שהוא הדרם כשבועו הלילית. ותודה דאל"כ אפי' בינוור כל תhilת רואי ברכך מש' ז' דלטנט הששב"א מברך לא פוגה רוחה, ועוד לפוגה רוחה של שיער ולבוש לאח�בי גם סוף זה. אי אף גניינור כל תhilת רשי' טעם דהפקיד נשמהו כמו דחשבו פפקא רוחה רתת. אלא ע"כ ס"ל דברי הראי"ש עיר בזות: ז' למ"ב לבובות ס"ס צ"ל. אי נאמר דמתפרק ביריך כשישין ינית עראי, נהא דמתפרק עילא רוחות רוחה רעה לא דיפני ובענין אחר שחייבון ושבוי. דבפרות זהה אין רוחה רעה שורה כדמשמע בוור שஹא ב', ועוד ג"ל דאי טעם מושום רוחה רעה אף בוודאי אין מברכין דלא מצינו בכלה איטלי סוכתאות. כבש' ריש' פ"ה מ"ג, ומפני ברובותה, וכן כת' בס' ברכות אברחות דף מ"ט ה"ה, וכן גוטין כביר רמא"ז דף ט"ב, וכן אין יכולון דבריו לבודש בסע' אחר שכתוב שאון עירך ברוכה ו/or אבל דמ"ב ברכין, המשמע ר"ב ר' דמשום ספק רוח רעה לא מברכין. ע"ל:

טענה יד יב של לא יהו וכור פ"י אפיקלו ע"י בוגר אם אל
בנטלית עבה שאינו מוחם ניידת דף י"ג:
ין מעטרת ולטטה וכור' ואעפ"י שהו קישוי מותר לאחיזו
מעטרת ולטטה ושה"ז החזר למדונו ומטעטרת ולטטה הינו
עד האזען ואעפ"י טבשע שהו בא לאחיזו הוא מעטרת
ולטטלת לא מוקיר מטה ומעלה אלא לבני כסאינו קישוי כ"כ
ב"ז: י"ד הוא נשוי וכור' פ"ז דקוק שהתה באתו מוצי
מצוי עם אשתו באופן שיש לו פת בבלנו והיה כתוב ס' מא"ז
דם אין אשתו עמו או שהיא ניידת אסורה. ועינן בא"ה ס'
ר"ג וט"ז ל"ד-ס' קפב:

שעיף חמוץ טו להחכחך וכוי כתוב הילקמת מוחוק ב"א "ה"
ר' ג' בשם ס"ח ס"י קע"ז שכבת שם א' מתיריא
 שלא יכול בא' לא בא בשתו דחיה ח'ו' טוב לו להחכח ווע' לבלטה משיכא ב' יא באיסור א"ז או בגנידה ר'ק שיתענה מ'
 יומם בעמי קינץ או יש' שב בימי החורב עכ' וזה
 ודיליל שם עזען זה המור מכל העברות שתורת ר'ל הדינו
 אם מגרי יצ'ר' אנטישית אבל הכא דבा לו התאה מוטב
 לו שיוציאו ווע' לבלטה משיעבור ח'ו על א"ז או גנידה נבייל
 ולא כבית שטמאלו שם וועל ס"י ר'ם עדו מדינ' אל'

שעף זו תן המשחה וכוי הינו כמשמעותם של גודלים או לקטנים. אבל לאחטה לא כדבשען רקם סמן ק' א' וככ' לח' דר' ר' כתוב טין בלבוקננס גמי פטעם מושם שלא יהיה עקר. וככתוב מע' שם דלא נאמר כל תשקוץ אלא בשונדק להוציאו ונבקבים ולא בהטעורה בעלה מא' עציל סי' צ'ב ס'ק ב' עד מזה:

三

הטל מיטס יו עשה צרבי מוש בליליה קודם
ששבב ולא בירך לכן מברכין וכו' וע"ל סי' חמ"א ס"ק ד'
והונגה בס' מצות שמורה בשם עדי והב השיג על הלבוש
שאן לבך שורית או"י כליא עשה צרכיו עכשו י"ש ע"ל
באיליה וואס שבתיות דברי להבש באיליות. גם לא ראי דברי
הרבנן וברבנן לא רצוי לביך שורית או"י מ"ז ד"א
ולא דברי רבנן שורית שאר יש"ר י"ג לא עשה
צרכיו. וב"ד כתוב הטעמ שהורא דאר"י תלה ברוח רעה מארח
שארו לעינן בעידין לא בפה ואבוי וענין ונילאה זו מסדר
הזהות ואזותר לשולח ידו אל הנקבים או לסתמן כאשר
יצטרכך לו ולפי' זו יש לביך אשר יש"ר תיכח אחר ברכת
הטומטליות י"ד. אך אם צרכיך לקבורי ונאה ששות צרכיו
קלוקום נ"ז וענין במ"א. כתוב הרמב"פ פ"ד מהל'
ת"ר דודחן פני יידי ורבינו. א"כ האראב"ה השיג דרגלוין
טבנה. וכן בן בשע' מהרי"ל הויא י"ל לא תחב אלא פמי ובן
ונזנוגן. כתוב י"ב כיון בברכת בט"ש שיש בו י"ג תיבות נגד
מזרות: ב' דלא מביך וכור והב"ח ואחרוניים פסקו לביך
כ"נ דםם גועל מם. מיהו היכא דבנוי בערם מודים
בפניך בירך על נקיות ידיהם לדלקמן סעיף ד' וב' ומ"ש הרוא"ש
היטר טבנה. ואף דבבשותה הרשב"א ק"א ממש
על עולם נ"ז. היינו מיטס ס"ס כ' עכוב גם
בשתורת ואנן קייל דאיינו מעכוב כמו"ש ב' דלא אשכחן
בפונטיק" מ"ד בעי כייל לאילא הרשב"א. מיהו בתנ"י לאכילה
אפשר דשפער מברכין ליעולם נ"ז. ס"ט בענין כייל לכ"ע
ע"ל ס"ס ק"ט. שוב גדים סטר מא' ומתה על הש"ג
ולגנ"ר ברור בפרק חי:

שעיף י ה ביד ימינו וכיו' כן תירץ הב"י על קושי' שתקשה דברי הוויה האחדי לשלגנו נשלחת הכליל ייטול במנוחה ושביפות הזמן יהא מהשMAIL לאחימן. אבל במزادול מזוק קשה על תמי' וזה והסכים לתריץ רואון של ב"י דלענין "ה"ו כלכלה שפוץ פיד ימין על מזמאן כו' שכבר הטענה מגדולי בוטניינו שהו מושטוטות קודוזה וסימן שבכן אהאה מגדולי בוטניינו שהו מושטוטות קודוזה וכו' וכן היה הוא נהוג. **יב-ט'** וצע' בדבש"ע של הרשי' לויאי כתוב בתבב' נבטי' האכללה צידריך ב' פעםים לרודות על יד ימין ואחר כך ב' פעםים

1

אלא פושט הפליט בראשו לעמלת
הגד כל מפליה של ראש. כתוב ברם דמשעת עשייה עצומה
אסור לילך בגלווי הראש לכיע ובפרישה כתב דאי בעמידה
אסור בגילוי כל ומן שנותען:

ב' עייף ג כ' רחובו לគומו וכו וה' אם אויך הטלית לקומת
האיש נמי כשר ולייט לו בנה: ב'יח: יש לעשות
בכתבם שללא יבא אוירואר האין יאנס ודוהיא יאנס
יביטול, כ' האגורה מ'ם: כתוב הב'יח' עטורי שיקון יא' ג' וכן דיעשה
בכלהלה מזאך נקבות תולין בחוץ צד א': לא לאי דמיוחס כייחרא
כלכך לא שנהג האציגת בוגלו בטלית שעטורי מנגנון העולם.
אבל בטלית קסן יתקון כו', ע'כ, וכן מצאותינו שעטהן כן מהרי' זעיגן
ולורי' זיל' זעיגן שי נקבים סטמיכים כמו צירען, ועיין
במא' ס' יא' ס' טק' ז' :

ב' עייף ה ו' והארחים יונו וו' כתוב בפ' א' טפ' ג' דרי'א
שאמ' א' מעתוף במציאות יוכל חבירו לברך עלינו
בתה' סי' קט' כתוב מי שקוורת פליני לתביבו בראשו
ומסתמך לא יברך אלא הלובש. ע'כ. וצ'יל דהאג' מירוי
שההמעטוף אינו בלי ברכחה. עלייל מ'א. ואינו נכון דהא
בדחוב בתה' אירוז זה ואום בנטזמו אינו יודע וו' משמע
דרישא אפ' ביזוד מירוי ומתח' אין קושי' כל דבאמת
מסתמך המקיים המצווה מברך. איל דתג'ג' אקרמר דתביבו
יגול לברך וזה ברור:

אלא מושם נקיות או משום הכלו. ולפ"ז היה גוראה אך לא נגע במקומות מטונגי ציריך ליטולו, וכמו בבייח'. כתוב ס"ה "תחכמי' בשלוחקה קיינה ביזו לנקה עצמן ווארה שלוא ציריך ולא עשה כן אלא גודלים ולא פסנבים והסר מידו הקיננות עיפוי ג' ב' חביב לרברן שמי' פטעם וכוכ' והכח' הארייך להשיג על הלובוש וש' א"צ לרבר אשר יציר ב' מאימים. וכן הפסים נ"ז ע"ת ושליח' ומ"א. ע"ש. ולק'ם אשר מתרץ תלבוש עצמוני דבריון. וכן בס"ז הארייך לחוק קוק השיע' תלובוש בגין עקר. מתחו כתוב בס' מ'קו ר'ם יי'ין מקומיו כו' יושש לא מיקני גמלך' : כתוב בתשרי ורשכ' צ"ז מ' שאכל דבר שוחיב עלייו בכ' אהרונה בג"ר ושכח לרך להטיל מים ונוכר קודם שיברך אשר יציר יברך תוליה שער יציר ואחדך בענ"ד דתדריך קודם. ע"כ אבל והעט תא בענ"ד הפקם בזטליה להבראת א"ת דאיון איסור להפסיק ברא"ב' א"ז אין תלוי בנטילה לשחררי אם לא שפשף א"צ ליטול רהורבת מוסיק ואהוה' מברך אשר יציר. ועל ס' קס'ת. ולקמן ר'כ"ז ס"ג מדינ'י אלו השיכ'י' לסייע' זה: וענ' באלי' זוטר ול'ה' דף ג' ע"ז:

ט'מן זו

שאלה יפהן מושג עטוף פונקציונליות

המזהב מציין שפומביות ג' בירית על רובין ואם כבר נשאה צייזת שפומביות ג' בירית על רוביון ורוביון מורה ורוביון. יתיר הצעיר השעה כבר יתקשרם מחדש. ועל כן ס"י ס"ח: **בשעיף ח** ציריך להפרידן כו' כתוב מיל"ט מעיטור בביב' מלהמען אך לא עשה לא עכבר. ע"כ. ומ"א כתוב אם יתבטל מההפלל מלהפלו עבורי שטרופיד לא פרידן. **בשעיף ז'**. וכותב מ"מ צייזת ר' דוד' ציריך פריד' צ'יצ'יטוי' ה' פרידן. **בשעיף ח** ט' יקווין בתעתפסו כו' ואם לא יקווין כד משמע ולא קיים המזוזה כתיקונה במון הביה' שכן היה בתעתפסו ווסכה. אף דברא מגות יוצא אף שלא יכוין בה בתעתפסו ווסכה. אף דברא מושתת הצעיטה לטם' שצאותו לעשנות. הנה שאנדי בדציצית כתוב מען הוציאר. ובתעתפסו למטען תחת תורה כ' בפרק. ובוכמה למן יידעו דורויכים. ודרכו ע"ת בז' יש לדוחהן בכל :

ע"פ א' לא בשעת עיטה קודם שמען שאן י"ה כה' בתפלין
ב' כ"ה' ב' והשר' בית יעקב ס' פ"ח תבר' הדוחו'ת הונגן
ברוך קודם שיטען. ומ"מ שמען שם דאיין לעשו כן אלא
אמורן, גם בתפלין כתוב חותם הב"ה דלא כמו שנכתבן העולם:
גב' הלבוש מברכין ביציאת בעוז רשות' אמרון. וכן ב' כ"ח כתוב מ"ז
ס' כ"ד כתוב בפתחת תחת הב"ה. וכן ב' כ"ח כתוב מ"ז
ס' זיל' הארייך בדרבי. וכן טעם שיש ל��וט בפתחת. וכן
אהא כי רוב ברוחות מינין בלשון דיו"ע כו' על המלה. וחוץ
חותמת ע"כ וא' הרגיש התכו לא שייך לשון יודע כין שאין
ו. תכלת כ"ש הלבוש. גם שכ"ג כתוב מנגוג מוקדים
לבוש. וכן מנגוני: ב' וברך פערן פ' הרבה והעשרה
אייז'ן חתוני שבש"מ ז"ל ואם ישב איזו הוור. ואינו
כב' אבודר"ם ד"ה י"ל ויש צווות אחורות שברכין
טעם מעדן מוצעהן חומראות ואם אף ברך מעדן
ע"ז דמת קרייה דמררבנן יינו ייזא. כ"ש יצידת דארוי-
ודו' לדבורים מספרה ולולב שורר ומלה נמי ייזא בדיעבד
וחח' ג' יש לפנין להו לכלם מעורר. והחט אמרין ציריך
ברך מעודן כמו בקרייה ב' כ"ש ב' טה. ועוד הא
כב' אבודר"ם ד"ה י"ל ויש צווות אחורות שברכין
טעם מעדן מוצעהן חומראות ואם אף ברך מעדן
לו' לחוש הכל ומגילה וכו'ה. וודרך לודן דמ"ש אין
ונגרים אפי' בדיעבד יינו ייזא. וודרך לודן דמ"ש אין
ווש' היינו אפי' ייזא ידי' מצוות כתקונה. ובאמת בדיעבד
כלום ייזא. עוד אפשר דעת מהר"ש דודחוק קרייה אם
ונ' עודן בשעת קרייה נטלחה מוצעה והה בספיקה ושופר
ולבל ומליח. אבל במצוות אף שאינו עודן בשעת עיטו'ן.
ו' ומ' לשלבו המצויה עלי'. ואם עודן א"כ מעת
אך. וא' כ' כתוב ע"ז וזה כובן להחמיר לעודן כדי שייעור ד'
חותמת כמו בס' ג' בעיטה דטליתקסן. ע"כ. ולמ"ש אין ציריך
ונמוד דודחוק כ' בשעת עיטו'ן. מיהו כתוב בש"ע תחרדי'
ירא ציריך להיות דאשו מוכנס עט מלולות כדין הילוך ד'
חותמת אחר ברכיה בעיטה ישמעאל ע"כ. ותוא שנותגמים
ברוך ברכיה להלום רשות' ביצה השו' של הלחין אל

רוצח ללבוש טלית. שאין לבודק בעת תחאי מושם פטור ניבור כדאשכון בימא דקורא על מה מני כבוד האזכור של פעם שכך קוראו לסת' סי' שכח שראה מתרחש שמי'. גם ראיינו ימיאו יש להזמין שאין בתום טלית צבורי כי' כמו גיילין זכבר ברכיה' כח' ב' סי' קמ"ד ובפרט למ"ש תב"ח הראיהידן בלאי' מעכביין האזכור עוד כתוב חס' ב' זה ממש רצוי ללבול ההפוכה לבודוק שלא יעבור בלא ציון. אבל לא מושם דלובוש בלא ציון. ומי' זו מיש לבוש נורבת ברם רצוי איז לבודוק רק והראש שברשות לר' לוי. וכוכ' בכל מ"ה ווחה גומי לטעם ממש לרשותם ברא' יי'ינית. וכוכ' ששתבע לבבוש סי' יג' ס'ב. גם ייל' קצת וראי' מהר"ש יי'יל שהעיר עלי' מ"ט שבוק ליקראת המורה בכל פמ' אף של' ס"ל שא"ז לבוך כמו שאלתוב לבוק סי' י"ד בטלית ואלאה, ווזוח מיטומת לזרוע ולמשון כל פעם משען לעלעלם ה' בודק. ועוד דמסחמא היה לבוש בצעיצית חמץ. כתוב בתשו' ב' סי' פ"ד אם הוא בדרך ונאין לו טלית או רוח מותר להזמין

ט' טמפלו: וטעם דערמיטה ליפַּנין לכל לכם מספְּרִית עופר
ח' צדי הטלית ביד ימינו וילבש צד הימין. תחלה ואחר' כ'
ג' גראינן בירושמי כל הרכבות שעמדו ע' כ' פ' קרשוי
ה' ביב' כיוון דבירושלמי קאמר המכ' על כל ברוכת מצות א'כ'
כ' לאו מג'ש ולכם למ' דבר שבראך כל חביב לך כ'כ'
יא' אל ר'ר'ושלמי מסכברא דיל' האבות הם עבדות שחוו
ו' יונתן. וכדין המצווה כן די' ה'ר'כה. וא'כ' י'ת' פרץ ה'ב' שבת
כ' ג' ו' דיל' דיל' ל' בעין לעיטפה גם אם כבר ברך כ'כ'
ד' בבר' ה'ב' ו' ז' לא דק' ו'ישטמיט'ה' והרכבות איניה אלא
רבנן. ועוד ג'ג' ש' בעין לעיטפה גם אם כבר ברך כ'כ'
ה' י'יד עזעטך דבריך. בהמה קורש' נוגדים. ודעת
ו' בש' נראח שברצ' ר'ר'ושלמי ל'יך לא'ל המצוות מג'ש זה.
ו' משען בול' ד' ט'ן. וכ'ר'א שם ווע' דיל' זה ברכבת
יא' אובל לא ברכת הנגן. ב'מ' ב'י. והשתא גיהה

איירידי דאסור מודיניא האכ' לייש אכפיו ולא מדין רוח רעה
ועל סי' צי' ס' שוב מצאתי בס' מקור חיים הדוחלן מגעלו
ונגע ברגליון וחופף דאשו אין זה מפני רוח רעה: אלא
משם נקיות: עכל ובצל דבשחולץ מסחמא גועז בענעליטים:
ומוש הש"ע מפלא כלוי י' פסי' לא באזא כו' ומש' יוזא
מדעתו שמעתיה דבא לידע חטא אידן אדם הווטן אה' וכוכב
בו רוח רעה:

סעיף כא יד מגולה כר ומותר לינגע בידו עד הפרק
הויברא גונדרו ורגאנגרו עד קת'תון, ב'ז:

סעיף כב טו. יקנח ידיין בצדור וכוי זיל ע"ת כתוב בס' ב"א ואידיך ליקנח ג"פ דומאי דמיים. ואיזנה גראה

כיוון דלא מתיין לרוח רעה כי גוף בונין בעלהם אמר עכ"ל. ולא עיין אלא בשכלנו. ולא בברכת אברהム גוּפִי דרכ' מ"ט דכתבת כן למיורצתן קמא דמוהני נמי לרוח רעה. אבל למיורצתן בתרא דלא מתיין לרוח רעה אלא מים לא בעניין

טעיף בג מז אסור להוציא וכוי משמע כאשרינו מוציאו השם יכול להחטף או ללמד בידים מטוננות ואפשר ג"פ ולכתחילה נראה לחוש לתירוץ קמא: וועל ס'ק ב':

דלאו דזוקא. וגכוּ להחמי. כ"כ עית. אבל בס' א' כתבי
בשם ס"ה דמותר להחפל בלא שם ובינוי. וט' למפור
ונזואה דאדור דכלקון ס"ב פ"ד ועד"ל בעש"ס ס"מ י"ז דכלו
לلمוד קודם גנטיל. דשם מיריע בענין שלנו געג בעקבות
הוואווערטער זעלען.

סימן ה

טענה א' א' כוונין בברכות וכור' כתוב בד"ם שציריך יותר
שלא לדלון שם ויבנה כלו מונה מעות. וכן לא
יבילעט אלא ציריך להוציא פניו ע"כ. ובתב' ח' דלאו דוקא
תביב' הד' האות א' ק' מהאותיות הנכתבות בהן מאותיות
המשוחתות מההתווויות גדולות. ע"כ. כתוב בם' צ' ל' י"ד
דאע'ש שאמרו חז'י' מצות א' כ' כונגה היינו במזות המשוחית
כמו סוכה וכיצ'ב' אבל תפילה עיקרת בבל. ובבעבור שלב
הארם הומה אחר הベルם. סדרו לנו לאומרו בהה ולשמרה בבל-
הה' והרא' שעתנו בדורות הגוינו רב' וב' ואם לבו
בצמיחותה וזה כנער המנצח הלא בדור' בוש' האדים אלמור
יעמיזרו כ' וזה אמר אסף נכספה גם כלהת נשוי לחזרות ה'
וסודך לד' ג' גם צפורה עצאה בית' ואינו ענין לשון זה לוות. אלא
שרם רשותם שאמ' אין מכחין הוי צפורה המנצח כתוב בס' ווי
העמודים תקוני תיכון בק' ובקבורות שיביאו אסיפות
אסיפות שילמו הפלמות מכל השונות וסיטוטים וסתופות בפרש
הטלות לוחות: ב' כשיוכיר השם ייחוץ וכור' ומבדור בבחיה
פ' אמר שקדות שיוכיר השם ייחוץ כ' כתוב בתש' תחר'ם
מלובליין ס' פ' קריית השם הנכבד הוא שב' א'חת הא'
חול'ם על הד'. וקמץ תחת הנז'ן. וגם סוד שמי' לעילם
שנקדרתו של לעילם כ' ואך בזמנים שבכתב בשטח א'ר בגון
א'ר שמי' מהתב' שב' א' היא העקר ונבה ציריך להזכיר געגען אוות
א' וא' באפשר כלל וכלל. ע"כ. שום מבדורי' שר' שמי' הסופר ול' שצ'הו מדור' מהשר
הגב'ן. ופקט לייתור קורות האל"י בח"ט' פ' מה' וזה כמו
שב' א' ומפת' ח' אך לא יאריך בשום אחד מהם. ולא כלאו שקורין
בשב' א' לאבד או בטמ' ח' לדב'. ושוכן כתוב בע' ע'ם ובכל
של' חי' בועל ברכת הובחן. כתבו חכמי הארץ דל' לעילם ייכוון
כללו הוי' וס' א' י' בשילוב כוות' אה' דוגמינו. בימי' ייכוון כו
בבבילה אוותיות רוח' יהוא ר' דראור. ובלילה החלת התיוית
א'ר יהוא נCKER: ג' ויהי' כי מצינו וא' במקום ייד':

צימר

בשעוף א' לא להתקיים אם כי שעיה אין ביר פ' דאף שאפשר
להתדרים יומם או ניילו מ"מ שבעת יצירה לא
היה אפשר להתקיים אם כי שעיה אין וכותב הב"ה דאית לילו
מהנה שנגנו אבותינו ונוראה ונוראה ומטשיין וכובע חוץ דבר
יגזרות בברכות ואין למקום שם וזהו הנגזע מאלו השינויים.
וכחכמי צ"ג כתוב בתיבות הולוי דיש לנו נוסחאות אם לומר רופא
רומי, אבל בשור או רופא כל שיש לנו השוני לא כל א' יש על מי לסמוך כתוב ברמ"א
וליהריה כולם השוני לא כל א' יש על מי לסמוך כתוב ברמ"א
ודרכ' צ"ג ייסדו נקבים על מה ששמעתני מרופאים שככל
אדם בהמה וחיה כל גופו וכל איברי מלائم נקב' דיקים שא"א
לראות וכשהש לו באכ' מיעע הרכבים יוצא מננו דרכ' נקבט
אללו, שלמלמא לא כן א' לא להתרדר שמי' רופאי' :

פעיטה ב ב-ונע' וכרי הש"ץ יש לו הימר הרבה ביבתו ולחומר ולברך בה"כ שם שום איןין בלאים כי' שליח' וט''. אבל הקלה ישותה ברוך ביה' י"ז שורצית לבך בה' י"ז לא ברוך ביה' י"ז הימר כלל בכבר הארכוי במת ראנזינס ארכונני. וש"ג כתוב כל בתחש' הר"ט טראני ורש"ם קראו תגר על מונחים זה וכותבו טבנין שא' בברך והשא' כי'ווע לאצאות יעוזן מא' בגב'ו עוצמת בברכה לבטולה. וכותב כי' בא' בשם ס' משא מל' דבון אמר איזה דוחה ע"ש לברך. והלך להיכן גראט' ורב' ריש'ם

סעיף א א מביך כו' אי אפשר שלא גע בעבר המתו גע צ"ע דלקמן ר"ס ק"ע מבוואר אפשר הוא בקטנים סימן ז